

Sygn. akt VII U 420/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 07 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy H. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania H. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 21 stycznia 2014 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala H. K. prawo do emerytury od dnia(...) roku.

Sygn. akt VII U 420/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił H. K. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł H. K. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Podniósł, że pracował w warunkach szczególnych jako cieśla w różnych zakładach pracy w okresach od dnia 6 stycznia 1972 roku do dnia 14 sierpnia 1973 roku, od dnia 7 listopada 1984 roku do dnia 30 czerwca 1986 roku, od dnia 2 grudnia 1991 roku do dnia 2 marca 1992 roku, od dnia 30 marca 1992 roku do dnia 30 września 1992 roku, od dnia 2 listopada 1993 roku do dnia 3 sierpnia 1994 roku, od dnia 1 kwietnia 1995 roku do dnia 31 sierpnia 1995 roku, od dnia 2 lutego 1998 roku do dnia 31 maja 1998 roku.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

H. K. urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym uzupełniających oraz 8 lat, 8 miesięcy i 2 dni stażu pracy w warunkach szczególnych z tytułu zatrudnienia w E. na stanowisku cieśli przy robotach wodnokanalizacyjnych oraz budowie rurociągów w głębokich wykopach oraz Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) S.A. także na stanowisku cieśli przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości (okoliczności bezsporne).

W pierwszej kolejności należy wskazać, że okresy zatrudnienia, co do których wnioskodawca domagał się uznania za pracę w warunkach szczególnych, zostały zaliczone przez organ rentowy do ogólnego stażu pracy, nie były w tym zakresie sporne (k. 18 akt ZUS).

W okresie od dnia 6 stycznia 1972 roku do dnia 14 sierpnia 1973 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) (...) (...) (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kopacza (świadczenie pracy – k. 44 akt osobowych, akta osobowe – k. 78). Przedsiębiorstwo zajmowało się budową rurociągów wodnych dla oczyszczalni ścieków. Wnioskodawca ręcznie kopał rowy pod rurociągi i montował w nich drewniane szalunki do głębokości 10 metrów (zeznania wnioskodawcy – k. 14v, 87v).

Od dnia 7 listopada 1984 roku do dnia 30 czerwca 1986 roku był zatrudniony w I.-I. w W. na stanowisku cieśli. Przedsiębiorstwo to zajmowało się budową mieszkań. Wnioskodawca wykonywał wówczas szalunki w wykopach pod fundamenty i na wysokości przy stawianiu płyt betonowych i dachów (zeznania wnioskodawcy – k. 14v, 87v, zeznania K. K. (1) – k. 35, zeznania R. D. – k. 35-35v).

Od dnia 2 grudnia 1991 roku do dnia 2 marca 1992 roku pracował w P. P. w pełnym wymiarze czasu pracy jako cieśla-monter. Przedsiębiorstwo to także budowało budynki mieszkalne. Wnioskodawca wykonywał identyczne czynności jak dotychczas. Zajmował się montowaniem szalunków i płyt betonowych na wysokości (zeznania wnioskodawcy – k. 14v, 87v).

Od dnia 30 marca 1992 roku do dnia 30 września 1992 roku pracował w C.(...) jako cieśla. Także tutaj zajmował się stawianiem szalunków i płyt betonowych na wysokości (zeznania wnioskodawcy – k. 14v, 87v).

Od dnia 2 listopada 1993 roku do dnia 3 sierpnia 1994 roku pracował w (...), które to przedsiębiorstwo zajmowało się budową budynków w jednostce wojskowej. Wnioskodawca także tutaj jako cieśla wykonywał szalunki pod schody pracując na wysokości przez zdecydowaną większość czasu pracy. Najpierw wykonywał konstrukcję drewnianą, a następnie ją zbroił i betonował (zeznania wnioskodawcy – k. 14v, 87v, zeznania K. K. (2) – k. 35v, zeznania Z. Ż. – k. 35v).

W(...) s.c. był zatrudniony jako cieśla-zbrojarz od dnia 1 kwietnia 1995 roku do dnia 31 sierpnia 1995 roku. Wykonywał te same czynności stawiając szalunki (zeznania wnioskodawcy – k. 14v, 87v).

Od dnia 2 października 1995 roku do dnia 30 września 1997 roku wnioskodawca był zatrudniony w (...) S.A. w M. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku cieśli (umowy o pracę, świadectwo pracy – ao – k. 81). Wykonywał szalunki (zeznania wnioskodawcy – k. 14v, 87v).

W okresie od dnia 2 lutego 1998 roku do dnia 31 maja 1998 roku pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku cieśli w M. & R. (...) (umowy o pracę, świadectwo pracy – ao – k. 66). Wówczas pracował przy budowie pałacu kultury, gdzie stawiał szalunki na wysokości 166 metrów (zeznania wnioskodawcy – k. 14v, 87v).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawcy z H.(...) (...) S.A. oraz przedsiębiorstwa (...) zostały wystawione przez pracodawców i były autentyczne. Nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. K. K. (1) pracował w (...) I. od 1984 roku do 1993 roku. Mieszkał niedaleko wnioskodawcy. R. D. był tam zatrudniony w drugiej połowie lat 80-tych przez 3 lata na stanowisku montera instalacji. K. K. (2) i Z. Ż. pracowali natomiast z wnioskodawcą w przedsiębiorstwie (...). Świadczenie pracowali wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych wnioskodawcy pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia.

Należy zaznaczyć, że Sąd nie jest związany żadnymi ograniczeniami w postępowaniu dowodowym w sprawach ubezpieczeń społecznych, które obowiązują w postępowaniu przed organem rentowym. Zasadniczym celem tego postępowania jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Przepis art. 473 k.p.c. wprost stanowi, że w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron. Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Z kolei ustalenie przez Sąd w toku postępowania odwoławczego, że dana praca była wykonywana w szczególnych warunkach jest wystarczającą podstawą do uznania wykonywanej pracy za pracę tego rodzaju (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNP z 1998 roku, Nr 11, poz. 342; z dnia 21 września 1984 roku, III UZP 48/84, LEX nr 14630; z dnia 10 marca 1984 roku III UZP 6/84, LEX nr 14625).

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach:

- od dnia 6 stycznia 1972 roku do dnia 13 sierpnia 1973 roku wskazaną w wykazie A, dziale V poz. 1 - Roboty wodnokanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.),

- od dnia 7 listopada 1984 roku do dnia 30 czerwca 1986 roku, od dnia 2 grudnia 1991 roku do dnia 2 marca 1992 roku, od dnia 30 marca 1992 roku do dnia 30 września 1992 roku, od dnia 2 listopada 1993 roku do dnia 3 sierpnia 1994 roku, od dnia 1 kwietnia 1995 roku do dnia 31 sierpnia 1995 roku i od dnia 2 października 1995 roku do dnia 30 września 1997 roku wskazaną w wykazie A, dziale V, poz. 4 Prace zbrojarskie i betoniarskie, wskazanego rozporządzenia,

- od dnia 2 lutego 1998 roku do dnia 31 maja 1998 roku, wskazaną w wykazie A, dziale V, poz. 5 Prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości, rozporządzenia.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i

zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 7 lat, 6 miesięcy i 5 dni, co w połączeniu z okresem bezspornym wynoszącym 8 lat, 8 miesięcy i 2 dni prowadzi do uznania, że spełnia przesłankę 15-letniego staży pracy w warunkach szczególnych. Tym samym spełnia on wymagane przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić H. K. prawo do emerytury od dnia (...) roku tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.